

se ne sramujem; naj le vsak poizkusi žvečiti troben-
tico in videl bo, da je sladka in se za silo da tudi
jesti, ker je zdravilna rastlina.

Tupatam se je zabelil tudi zvonček tako prijazno
v jasni dan, da sem stopil k njemu ter ga utrgal. Pri
vsakem, ki sem ga utrgal, je prišel iz otročjih let
spomin ter vzbudil neutešno hrepenenje po mladostnih
dneh. Spomnil sem se onih detinskih dni, ko sem
iskal belih zvončkov, nosil jih za klobukom, krasil z
njimi domačo izbico in drugo.

Pač, da ne pozabim navesti še ene cvetice, namreč
vijolice. Teh sem našel tudi tu. Tako ponižno skrite
so dehtele pod kakim grmom, da jih je človek lahko
prezrl. Natrgal sem šopek ter odšel z njimi domov.

Niso kdove kako lepe te pomladne cvetice, a
prve so in zato vzbujajo v nas toliko več veselja, ko
jih po dolgi zimi zagledamo kot znanilke pomladi —
zlate dobe, ko je že vsa narava ogrnjena z zelenim
prtom.

Slavko Planinski.

O SLADKI ČAS . . .

O sladki čas pomladi zlate,
ko srce v prsih se topi;
darove siplje nam bogate
oznanjevalka lepših dni.

Kraljica toli zaželjena
prispela obiskat je svet;
ljubezni polna roka njena
po zemlji trosi radost spet.

O, da enkrat zakraljevala
bi vesna tudi v srcih nam,
da s cvetjem večnim bi obdala
srca nam najsvetejši hram.

Fr. Ločniškar.

MLADA UJETNIKA.

Spisal A. P. Ilovski.

Na Matijčevem vrtu se je igrala trojica dečkov.
Pomladansko solnce jih je izvabilo iz gorke izbe na
dvorišče. Tu so skakali, rezljali piščalke in se veselili,
da je bilo kaj. Bili so čimdalje glasnejši in živahnejši,

tako da jim je moral ded, ki je sedel na klopici pred hišo, večkrat požugati s palico.

Tedaj so se plašljivo spogledali, misleč: „Ej, še pete bo treba privzdigniti, ako se ded ne spravijo zopet v izbo.“ Toda kmalu jih je zapustil strah. Izbili so si iz glave deda in njegovo palico, pa so bili zopet živi in razposajeni.

Najstarejši je bil Matijčev Ludovik. On je zapovedoval, in po njegovem povelju sta se morala ravnati ostala dva, namreč njegov štiriletni bratec Feliks in nekoliko starejši sosedov Francek. Če je hotel Ludovik sesti na svoj voziček, morala sta ga Feliks in Francek vozariti gorindol po dvorišču, dokler je hotel ošabni poveljnik.

Razume se, da sta se Feliks in Francek kmalu naveličala takega posla in Ludovikove družbe. A Bog ne daj, da bi se uprla! Ludovik bi ju ne bil nič več povabil v klet k staremu kasonu, kjer so hranili mati Matijčevka debele orehe za velikonočno gubanco.

Ludovik ukaže svojemu bratu, naj mu prinese dedov kožuh na voziček, da ga ne bo tiščal neotesani les. Feliksu se pa ni več ljubilo, zato se mu kratko odreže: „Jaz ti ne bom nosil kožuha, da me bodo potem ded s tisto kljukasto; saj veš, kakšna je. Le sam pojdi ponj! Vidiš ga tam na klopi je, kjer so ga pustili ded?“

„A tako? No, pa še bolje. Bova pa sama s Francetom jedla orehe. Glej, mati so pustili ključ v durih. Sedaj je pravi čas! Tebe pa ne potrebujeva. Poberi se pa glej, da naju ne ovadiš! Sicer te zaprem, kakor včeraj, v skedenj.“

Pa smukne Ludovik s Francetom v klet, vzame ključ iz vrat in jih zapre od znotraj, da ne bi mogel Feliks za njima. A kako se prestrašita mlada tatiča, ko ne vidita nič drugega kakor črno temo po vsej kleti. Orehi jima več ne pridejo na misel.

Ludovik hoče obrniti ključ, toda ne gre in ne gre. Zastonj se upira in pritiska, da mu teče pot od čela. Stara ključavnica se je skoraj sama zaprla, a odpreti ni bilo mogoče vsakemu. Zato so puščali mati vrata

kar odprta. To so porabili paglavčki, da so se nabasali sladkega sadja, ker Matijčeva mati so imeli vedno kaj dobrega v kleti.

Ludovik je večkrat pošteno plačal ukradene orehe. A mnogokrat ga niso zapazili. Tudi danes je mislil, da bo tako srečen. A danes ga je zadela zaslužena kazen. Klet je imela le majhno okence, ki je blilo pa skoraj vse zamašeno. Ni bilo mogoče vun.

Lahko si mislite, kak strah je prešinjal Ludovika v tej temi, ker še svojega tovariša ni videl. Žal mu je bilo in jeziti se je začel na orehe, ki so ga kar saml klicali in vabili v klet. Čudno, da ni na vse grlo jokal in kričal. Vedel je namreč dobro, da bi ga jok in klicanje še prej izdalo. Toliko manj moški je bil pa Francek, ki se je davil na vse pretege.

To vpitje so slišali mati Matijčevka, ki so prišli na dvorišče. Takoj so vedeli, da so zopet mali tatiči v kleti pri orehih. Mislili so: „Kako se ta spaka puli in pretepa za tiste orehe.“ Pa vzamejo leskovo šibico — zdravilo za take fantiče. Ko pridejo do kleti, vidijo, da so vrata zaprta od znotraj.

Mlada ujetnika sta pripoznala svojo hudobo in povedala, da sta zaprla vrata, da ne bi prišel še Feliks za njima.

Mati odidejo v hišo po sekiro, da odkrešejo nekoliko pri tleh od trohnelih vrat, in Ludovik jim da skozi luknjico ključ. Dolgo časa so se mati sukali pri vratih in obračali ključ na vse kraje, preden so rešili prestrašena ujetnika iz ječe.

Vesela sta Francek in Ludovik zopet zagledala beli dan, dasi sta v strahu pričakovala kazni.

Mati pa so vrgli leskovo šibico proč in zaenkrat le nekoliko popridigovali. Vedeli so dobro, da je bila ječa dovolj velika kazen za lahkomišljena izmikavat. Vendar so pa šibo še enkrat pobrali in jo snedencema pomenljivo pokazali.

